

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 97/05

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. apríla 2005 predbežne prerokoval sťažnosť SAN TRADE, s. r. o., so sídlom v K., zastúpenej advokátom JUDr. R. K., K., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach zo 4. januára 2005 sp. zn. 3 Cob 139/04, za účasti Krajského súdu v Košiciach, a takto

rozhodol:

Sťažnosť SAN TRADE, s. r. o., K. odmieta pre nedostatok právomoci.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. marca 2005 doručená sťažnosť SAN TRADE, s. r. o., so sídlom v K. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) zo 4. januára 2005 sp. zn. 3 Cob 139/04, ktorým bolo potvrdené prvostupňové uznesenie Okresného súdu Košice II (ďalej len „okresný súd“)

zo 4. novembra 2004 sp. zn. 31 Cb 715/98 o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku za odvolanie sťažovateľky.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že krajský súd podľa sťažovateľky nemal potvrdiť prvostupňové uznesenie okresného súdu zo 4. novembra 2004 sp. zn. 31 Cb 715/98 o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku za odvolanie sťažovateľky, pretože zákon Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) takéto rozhodnutie neumožňoval so zreteľom na ustanovenie § 10 ods. 2 písm. a) zákona o súdnych poplatkoch.

Súčasne sťažovateľka tvrdila, že proti rozhodnutiu krajského súdu už nemohla použiť žiaden iný opravný prostriedok než sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

S poukazom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví, že rozhodnutím krajského súdu bolo porušené jej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, zruší toto uznesenie a vec vráti na ďalšie konanie krajskému súdu.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Významnou ústavnou podmienkou určujúcou právomoc ústavného súdu v konaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby vyjadrenou v čl. 127 ústavy je, že o ochrane základných práv alebo slobôd, porušenie ktorých sa pred ústavným súdom namieta, nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zisťoval, či ochranu tomu právu, porušenie ktorého sťažovateľka namietala (t. j. právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy), neposkytujú všeobecné súdy na základe jej dostupných opravných prostriedkov predstavujúcich účinné právne prostriedky nápravy namietaného porušenia jej práv (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľka namieta, že okresný súd zastavil konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku a krajský súd toto uznesenie potvrdil. Zastavenie konania pred všeobecným súdom znamená, že všeobecný súd odníma účastníkovi konania možnosť konať pred súdom z dôvodov, ktoré majú základ v procesných podmienkach (zaplatenie súdneho poplatku je vecná procesná podmienka). Proti takým rozhodnutiam nižších súdov však možno podať nielen odvolanie, ale podľa ustálenej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) aj dovolanie z dôvodu uvedeného v § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poplatku.

Z poslednej doby vo vzťahu k obsahu sťažnosti to potvrdzuje aj odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu z 24. októbra 2002 sp. zn. 4 Obdo 27/02 uverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej

republiky 6/2003, č. 63, v ktorom najvyšší súd konštatuje: „Zastavenie konania, v ktorom je žalobca zo zákona oslobodený od súdneho poplatku, pre nezaplatenie poplatku je nepochybne postupom, ktorý žalobcovi odníma možnosť konať pred súdom.“

Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti prijal záver, že sťažovateľka mala k dispozícii účinný opravný prostriedok na ochranu svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, porušenie ktorého v konaní pred ústavným súdom namietala. Týmto účinným opravným prostriedkom bolo v prípade zastavenia konania pre nezaplatenie súdneho poplatku dovolanie podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poplatku, ktoré však sťažovateľka nepodala. Preto je právomoc ústavného súdu v takomto prípade so zreteľom na čl. 127 ods. 1 ústavy vylúčená.

Na základe týchto záverov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).